14/11/2023

Ο νέος Αδάμ ήταν αναγκαίο να είναι όχι μόνο άνθρωπος αλλά και Θεός, να είναι κυριολεκτικώς ζωή και σοφία…

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Του εν Αγίοις Πατρός ημών Γρηγορίου του Παλαμά
«Λόγος εις τα Εισόδια της Θεοτόκου»

(σε νεοελληνική απόδοση)

Εάν το δένδρο αναγνωρίζεται από τον καρπό, και το καλό δένδρο παράγει επίσης καλόν καρπό (Ματθ. 7, 16. Λουκ. 6, 44), η μητέρα της αυτοαγαθότητος, η γεννήτρια της αΐδιας καλλονής, πώς δεν θα υπερείχε ασυγκρίτως κατά την καλοκαγαθία από κάθε αγαθό εγκόσμιο και υπερκόσμιο;

Διότι η δύναμις που εκαλλιέργησε τα πάντα, η συναΐδια και απαράλλακτη εικών της αγαθότητος, ο προαιώνιος και υπερούσιος και υπεράγαθος Λόγος, από

ανέκφραστη φιλανθρωπία κι᾽ ευσπλαγχνία για χάρι μας ηθέλησε να περιβληθή την ιδική μας εικόνα, για να ανακαλέση την φύσι που είχε συρθή κάτω στους μυχούς [βαθύτατα σημεία] του άδη και να την ανακαινίση, διότι είχε παλαιωθή, και να την αναβιβάση προς το υπερουράνιο ύψος της βασιλείας και θεότητός του.

Για να ενωθή λοιπόν με αυτήν καθ᾽ υπόσταση, επειδή εχρειαζόταν σαρκικό πρόσλημα και σάρκα νέα συγχρόνως και ιδική μας, ώστε να μας ανανεώση από εμάς τους ίδιους, επί πλέον δε εχρειαζόταν και κυοφορία και γέννα σαν τη δική μας, τροφή μετά τη γέννα και κατάλληλη αγωγή, γινόμενος προς χάριν μας καθ᾽ όλα σαν εμάς, ευρίσκει για όλα πρέπουσα υπηρέτρια και χορηγό αμόλυντης φύσεως από τον εαυτό της αυτήν την αειπάρθενη, η οποία υμνείται από μας και της οποίας σήμερα εορτάζομε την παράδοξη είσοδο στα άγια των αγίων.

Διότι αυτήν προορίζει πριν από τους αιώνες ο Θεός για τη σωτηρία και αποκατάσταση του γένους, και την εκλέγει ανάμεσα από όλους, όχι απλώς τους πολλούς, αλλά τους από τους αιώνες εκλεγμένους και θαυμαστούς και περιβοήτους για την ευσέβεια και σύνεσι, καθώς και για τα κοινωφελή και θεοφιλή συγχρόνως ήθη και λόγια και έργα.

2. Διότι στην αρχή εσηκώθηκε εναντίον μας ο νοητός και αρχέκακος όφις και μας κατέρριψε στα βάραθρα του άδη. Κι υπάρχουν πολλοί λόγοι, για τους οποίους εσηκώθηκε εναντίον μας και υπεδούλωσε τη φύσι μας· φθόνος και ζηλοτυπία και μίσος, αδικία και δόλος και σοφιστεία, και μαζί με τα τέτοια, η θανατηφόρος δύναμις που έχει μέσα του, την οποία πρώτος εγέννησε και μόνος του, αφού πρώτος αυτός αποστάτησε από την αληθινή ζωή.

Πραγματικά στην αρχή εφθόνησε τον Αδάμ, όταν τον είδε να ζη στον τόπο της άφθαρτης τρυφής και να περιλάμπεται με θεοειδή δόξα και να οδηγήται από τη γη στον ουρανό, από όπου αυτός απερρίφθηκε δικαίως και από φθόνο εξεμάνη εναντίον του με τη χειρότερη μανία, ώστε να θελήση και να τον θανατώση ακόμη.

Ο φθόνος είναι πατέρας όχι του μίσους μόνο αλλά και του φόνου, τον οποίο επέφερε σ᾽ εμάς αναμιγνύοντάς τον με δόλο ο δολερός και αληθινά μισάνθρωπος όφις. Διότι καταλήφθηκε από έρωτα προς την τυραννία σε βάρος του εντελώς άδικα, για καταστροφή του πλασθέντος κατ᾽ εικόνα και ομοίωσι Θεού· επειδή όμως δεν ετόλμησε να επιτεθή κατά πρόσωπο, εχρησιμοποίησε τον δόλο και την πονηρία.

Αφού επλησίασε διά του αισθητού όφεως ως φίλος και καλός σύμβουλος ο φοβερός και πραγματικά εχθρός και επίβουλος, κατορθώνει, φευ!, κρυφά να επιτύχη και με τη αντίθεη συμβουλή χύνει σαν δηλητήριο στο άνθρωπο την θανατηφόρα δύναμί

του.

3. Εάν λοιπόν ο Αδάμ, κρατώντας δυνατά τότε την θεία εντολή, απέρριπτε την εχθρική πονηρά συμβουλή, θα εφαινόταν νικητής κατά του αντιπάλου και ανώτερος της θανατηφόρας φθοράς, καταντροπιάζοντας τον μανιακό και δόλιο προσβολέα.

Επειδή όμως εκείνος υποκύπτοντας εκούσιως, που δεν έπρεπε ποτέ να το κάμη, ενικήθηκε και αχρειώθηκε, κι έτσι, αφού ήταν ρίζα του γένους, μας ανέδειξε καταλλήλους θνητούς βλαστούς, εχρειαζόταν οπωσδήποτε, αν έπρεπε να ανταποδώσωμε την ήττα, να κερδίσωμε τη νίκη, ν᾽ απορρίψωμε με ψυχή και σώμα το θανατηφόρο δηλητήριο και ν᾽ απολαύσωμε ζωή, και μάλιστα ζωή αιώνια και απαθή.

Εχρειαζόταν λοιπόν το γένος μας νέα ρίζα, δηλαδή νέο Αδάμ, όχι μόνο αναμάρτητο, αλλά κι εντελώς ανεξαπάτητο και αήττητο, που επί πλέον μπορεί και να συγχωρή τις αμαρτίες και να καθιστά αθώους τους ενόχους, που όχι μόνο ζη αλλά και ζωοποιεί, ώστε να μεταδίδη ζωή και άφεσι αμαρτιών και στους προσκολλωμένους σ᾽ αυτόν και συγγενείς κατά το γένος, αναζωογονώντας όχι μόνο τους μεταγενεστέρους, αλλά και τους πριν από αυτόν αποθανόντας.

4. Γι᾽ αυτό ο Παύλος, η μεγάλη σάλπιγγα του Πνεύματος, βοά λέγοντας, «ο πρώτος άνθρωπος έγινε ως ζωντανή ψυχή, ο δεύτερος άνθρωπος έγινε ως πνεύμα ζωοποιό» (Α᾽ Κορ. 15, 45).

Αναμάρτητος δε και ζωοποιός και ικανός να συγχωρή αμαρτίες δεν είναι κανείς πλην του Θεού. Επομένως ο νέος Αδάμ ήταν αναγκαίο να είναι όχι μόνο άνθρωπος αλλά και Θεός, να είναι κυριολεκτικώς ζωή και σοφία, δικαιοσύνη και αγάπη, ευσπλαγχνία και κάθε άλλο αγαθό, ώστε να διενεργήση την ανακαίνισι και αναζώωσι του παλαιού Αδάμ με έλεος και σοφία και δικαιοσύνη. Ο νοητός και αρχέκακος όφις, χρησιμοποιώντας τα αντίθετα από αυτά προεκάλεσε σ᾽ εμάς την παλαίωσι και τη νέκρωσι.

Από http://users.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/paterikon/grhgorios_palamas_eis_ta_eisodia_ths_8eo

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)